
Krisztinavárosi Hírek

A KRISZTINAVÁROSI PLÉBÁNIA ÉS A KRISZTINA KÖR BARÁTI TÁRSASÁG LAPJA 77.SZÁM – 2016.JÚNIUS

Kedves Testvérem!

Az elmúlt hónapok belpolitikai vitáiban központi helyett foglalt el a vasárnapi munkaszünet. Én ebbe a vitába semmiképpen sem szeretnék beleszólni, de azt világosan megértette velem ez a vita, hogy gyakran – mi keresztények sem – vagyunk tisztába Isten harmadik parancsával. Engedjétek meg tehát, hogy most ezzel kapcsolatban írjak pár gondolatot, hiszen reményem az, hogy Te is szeretnéd megtartani Isten parancsát.

»Az Úr napját szenteld meg!« Ha ezt magam elé állítom, egyértelművé válik, hogy ez nem csak a szentmisén való részvételt jelenti. Szent II. János-Pál pápa egy apostoli levelet adott ki a vasárnap megszenteléséről. Ebben öt pillérré állítja a megszentelést.

1. Az Úr napja. Minden Istené, hiszen Ő teremtett mindent. Illő tehát, hogy a hét első napját Neki adjuk. Teremtett voltunk elismerése, alázatunk kifejezése, ha nem felejtkezünk el erről. Ünnepeljük meg tehát minden vasárnap a teremtés nagyszerűségét.

2. Krisztus napja. Minden vasárnap Húsvét. Jézus e napon győzte le a halált és ajándékozta nekünk az örök életet. Minden vasárnapi szentmisében elimádkozzuk a Hiszekegyet, mert ezen a napon hitünk eseményeire és keresztségünkre is gondolunk.

3. Az Egyház napja. Közösségünkhöz Mesterünk is hozzátartozik. Egész közösségünk tehát akkor van együtt teljességgel, amikor a szentmisében megéli az *irgalom szentségét, az egység jelét és a szeretet kötelékét.* (Szt. Ágoston) A vasárnapot akkor ünnepeljük meg jól, ha teljesen áthatja az Úr üdvözítő tetteinek hálás és tevékeny emlékezete. (zarándoklat; szülők és gyermekek nyugodt együttléte; stb.)

4. Az ember napja. Ezt akkor valósítjuk meg, ha a vasárnapot az öröm, a pihenés és a szolidaritás napjaként éljük meg. A Zsoltárok könyvében olvassuk: „*Ezt a napot az Úristen adta, örvendezzünk és vigadjunk rajta*” (117,24)! A pihenés azt is jelenti, hogy másokat is hagyunk pihenni, tehát nem megyünk vásárolni. A szolidaritásnál pedig gondoljunk ebben az évben az irgalmasság testi-lelki cselekedeteire.

5. A legszebb nap. Mi minden hetet ünnepléssel kezdünk. Nem a fáradt ember pihen ki magát a hét végén, hanem először Jézussal találkozva, ünnepelve feltöltjük magunkat és ennek erejéből élünk egész héten.

Befejezésül szent II. János-Páltól idézek: Buzdítalak benneteket, hogy „*fáradhatatlanul törekedjétek rá, hogy e szent nap értéke egyre ismertebb legyen és egyre inkább megéljük. Ez gyümölcsöket fog hozni a keresztény közösségnek, de jótékony hatással lesz az egész társadalomra is.*” (87.)

Szeretettel:

 plébános

Legyünk mi is az irgalmasság arcai!

Isten gyenge lenne, mert megbocsát? Gyenge lenne, mert gyengéden szeret minket?

A figyelmünket Isten irgalmasságára irányító szentévvvel (2015. dec. 8.–2016. nov. 20.) Ferenc pápának az volt a célja, hogy elmerüljünk e sokszor lekicsinyelt, akár cikinek, bénaságnak is tűnő isteni tulajdonság megismerésében, hogy rájöjjünk: ez Isten legfőbb jellemzője. Ő mindig segít felállni, ha hagyjuk; ahogy a Szentatya mondja sokszor: Isten nem fárad bele a megbocsátásba, mi fáradunk bele a bocsánatkérésbe.

„Irgalmasság: a szó, amely kinyilatkoztatja a Szentháromság misztériumát. Irgalmasság: a végső és legnagyobb tett, amellyel Isten élénk siet. Irgalmasság: a törvény, amely minden ember szívében ott lakik, aki őszintén tekint a testvérré, akivel az élet útján találkozik. Irgalmasság: az út, amely egyesíti Isten és az embert, mert kitarja a szívét arra a reményre, hogy bűneink korlátai ellenére mindenkor szeretnek bennünket.” Ezekkel a mondatokkal írja körbe az irgalmasságot a pápa az idei szentévet meghirdető Misericordiae vultus (Az irgalmasság arca) kezdetű bullában. Ebben már az is benne van, hogy hékás: nem elég, ha a Jóisten irgalmas, teneked is annak kell lenned. Ezt fogalmazza meg a szentév jelmondata is: Irgalmasok, mint az Atya (Misericordes sicut Pater).

Hogy minél többen és minél inkább megtapasztalhassuk Isten bűneinket eltörlő irgalmasságát, a Szentatya arra kérte a megyéspüspököket, hogy minden egyházmegyében jelöljenek ki több templomot, amelyekben megnyitják az irgalmasság kapuját. Az ilyen szentkapukon áthaladva teljes búcsút nyerhetünk önmagunk vagy szeretteink számára, ha előzetesen meggyóntunk, szentáldozáshoz járulunk, valamint a pápa szándékára elimádkozzuk a Miatyánkot és a Hiszekegyet. Egyházmegyénkben három helyen van szentkapu: a Szent István bazilika mellett – ahová közösen elzarándokoltunk –, a máriaremetei kegytemplomban és az esztergomi bazilikában is beléphetünk az irgalmasság kapuján.

A szentév kegyelmeinek mélyebb átélésében valamennyiünknek hathatós segítséget nyújt az irgalmasság testi-lelki cselekedeteinek gyakorlása és az irgalmasság rózsafüzérének imádkozása.

Az irgalmasság testi cselekedetei:

1. enni adni az éhezőknek
2. inni adni a szomjazónak
3. felöltöztetni a ruhátlanokat
4. befogadni a vándorokat
5. meglátogatni a betegeket
6. meglátogatni a foglyokat
7. eltemetni a halottakat.

Az irgalmasság lelki cselekedetei:

1. tanácsot adni a bizonytalankodóknak
2. tanítani a tudatlanokat
3. fegyelmezni a bűnösöket
4. vigasztalni a szomorúakat
5. megbocsátani a bántásokat
6. türelmesen elviselni a kellemetlen személyeket
7. imádkozni Istenhez az élőkért és holtakért.

A hagyományos rózsafüzéren imádkozható irgalmasság rózsafüzére:

Bevezetés: Hiszekegy, Miatyánk, Üdvözlégy

Nagy szemekre: „Örök Atya! Felajánlom Neked szeretett Fiadnak, a mi Urunk Jézus Krisztusnak testét és véré, lelkét és istenségét engesztelésül bűneinkért és az egész világ bűneiért.”

Kis szemekre: „Jézus fájdalmas szenvedéséért irgalmazz nekünk és az egész világnak!”

Befejezésre (háromszor): „Szent Isten, szent erős Isten, szent halhatatlan Isten, irgalmazz nekünk és az egész világnak!”

Ezek mellett a bárhol bevethető „gyakorlatok” mellett plébániánk közösségének számos más lehetőség is rendelkezésére áll, hogy közelebb kerüljünk az irgalmasság megértéséhez és megéléséhez.

A templom jobboldalán mindenkit vár az irgalmasság kápolnája, ahol játékos-mesés formában kicsik és nagyok egyaránt átgondolhatják, mennyire gyakorolták az irgalmasság testi és lelki cselekedeteit. A gyakorolt cselekedetek után egy-egy karikat bedobhatunk a dobozba, és a későbbiekben aztán a kápolnában levő szőlőtökéből egyre nagyobb szőlő terebélyesedik, ahogy egy-egy levél vagy szőlőszem hozzáadódik. Legyünk mi is szőlőmunkások, keressük fel az irgalmasság kápolnáját, ha még nem tettük volna! (Az irgalmassághoz kapcsolódó imákat és szóróanyagokat is el fogunk helyezni a kápolnában, ezek tároló helye még készülöben van.)

A szentévre a tabernákulum feletti kereszttől is ki lett világítva, hiszen Isten irgalmassága legjobban Krisztus keresztségében mutatkozik meg. A Rómaiakhoz írt levél egy részlete („Ki szakíthat el bennünket Krisztus szeretetétől? ... Semmi el nem szakíthat bennünket Isten szeretetétől, amely Krisztus Jézusban, a mi Urunkban van.” Róm 8,35.39) van itt kifüggesztve és megvilágítva egy stó lával együtt. Utóbbi annak a szimbóluma, hogy Isten irgalmasságának legfőbb csatornája a pap.

A szentévben a szombat esti mise homíliái is általában az irgalmasságról szólnak, ahogy időről időre az egyetemes könyörgések egyikét is ennek a témának szenteljük. Minden hónap első péntekét követő szombat reggel egy plusz gyónási lehetőséget kapunk ebben az időszakban. Éljük is vele!

Emellett minden hónapban egy-egy külön esemény is kapcsolódik az irgalmasság szentévéhez plébániánkon: vagy elzarándokolunk valahová, vagy itt helyben imádkozunk, vagy előadást hallgathatunk az irgalmassághoz kapcsolódva. A decemberi megnyitó után januárban előadásra, februárban zsolozsmára gyűltek össze a hívek, márciusban mehettünk át együtt a Szent István-bazilika szentkapuján, áprilisban újból előadásra került sor, májusban taizéi imaóra volt, júniusban a fehér szívek útján zarándoklunk. Július 5-én az esti szentmisét követően Török Csaba atya, volt káplánunk fog előadást tartani Walter Kasper biboros Irgalmasság című könyvéről. Augusztus 12-én este hatkor az irgalmasság rózsafüzérét fogjuk közösen elimádkozni. A következő zarándoklatunk szeptember 24-én, szombaton lesz. Még nem tudjuk, hova megyünk, de már most írjuk be a naptárba!

„A rendkívüli szentév célja, hogy a mindennapjainkban éljük meg az irgalmasságot, mely az Atyától szüntelenül árad felénk. A jubileum során engedjük, hogy Isten megleljen bennünket. Ő soha nem fárad bele, hogy kitarja szíve kapuját, és újra meg újra megmutassa, hogy szeret bennünket és meg akarja osztani velünk az életét” – fogalmaz Ferenc pápa a már idézett bullában.

Kívánok mindenkinek sok meglepetést Istentől és azt is, hogy másokat megleljen!

Agonás Szonja

Bíboros járt a Vatikánban

– avagy egy másik találkozás

Legutóbb Ferenc pápa és a moszkvai pátriárka történelmi találkozására emlékeztünk: az ezer éve várt kézfogásnak örülhettünk. Most egy kevésbé történelmi, de mégis fontos találkozóról: bíborosunk római látogatásáról, tárgyalásairól és Ferenc pápával történt találkozásáról is lesz szó.

A látogatást követően Vértesaljai László, a Vatikáni Rádió magyar nyelvű szerkesztőségének vezetője készített interjút Erdő Péter bíborossal, melyből kiderült: egyházfőnknek igencsak zsúfolt programja volt azon a héten a Vatikánban. Vasárnap délután szentmise a Szent Péter bazilikában, hétfőn megbeszélés Angelo Bagnasco bíborossal és Angelo Massafra shkodrai érsekkel; hétfőn délelőtt tanácskozás Ferenc pápával Európa egészét érintő kérdésekről, délben sajtókonferencia a Vatikáni Rádióban; szerdán pedig a római Augustinianum Patrisztikai Intézetben megnyitotta a teremtett világ védelméről szóló „Áldott légy” kezdetű pápai enciklika és a decemberi párizsi klímakonferencia kapcsolatával foglalkozó egyházi szemináriumot.

Az Európai Püspöki Konferenciák Tanácsának szokása, hogy körülbelül kétévenként beszámolnak addigi tevékenységükről és jövőbeli terveikről. Idei találkozásukkor megvitatták a szekularizációt és az új bálványimádásokat, amelyek az európai életet egyre inkább jellemzik. Beszéltek a menekültekről és migránsokról, a családról, a születések számának nagyon alacsony szintjéről. Szóba került a kontinens elöregedése: az ezzel kapcsolatos szociális és emberi problémák, a természetvédelem.

Látszólag csak a Nagyvilágot és tágabb környezetünket érintő kérdések... Elolvassuk, bólogatunk, hümmögünk. De ki beszél itt a mindennapjainkról, a mi dilemmáinkról és döntéseinkről? Jelentem: Főpásztorunk.

A Szent Péter-bazilikában tartott homíliájában Erdő Péter már arra figyelmeztetett, hogy Európa lényegi döntés előtt áll. **Kereszténység vagy nem kereszténység, hit vagy nem hit.** Mint kiderült: itt első sorban saját magunkra, a mi hétköznapi döntéseinkre gondolt. A mi szívünkben dől el ugyanis első sorban Európa jövője: „Ha az emberek szívében valami előterbe került, akkor az lassan megjelenik a közösségek életében is. Nem olyan időket élünk sajnos, amikor bizonyos hittani finomságokra tudjuk minden erőnket és figyelmünket fordítani (ez inkább a békésebb, kulturálisan egységesebb időszakokra jellemző) – figyelmeztetett a bíboros. „Hanem a hitünk lényegével kell szembenéznünk: magunknak kell föltennünk a kérdést: miben hiszünk, miért hiszünk? A kereszténység erre a kérdésre nem tud választ adni anélkül, hogy Jézus Krisztus személyét ne állítaná a középpontba. Mi Jézus Krisztusnak vagyunk a tanítványai, hozzá pedig történelmi út vezet, hiszen ő történelmi személy volt, nemcsak egy mitológiai alak, nemcsak egy filozófiai tétel. A vele való kapcsolat az, ami az egyház közösségén és a történelmen keresztül elevenné válik, és ez a kapcsolat az, ami hitünknek a középpontjában kell, hogy álljon” – mondta Erdő Péter.

Ezek bizony már a mi mindennapjainkról, a mi döntéseinkről szóló szavak.

A világ befolyásolói, mértékadó sajtóképviselői egy olyan szociális szolgálatot várnak tőlünk, amiben nem esik szó Jézusról. Aki nem hisz, annak a hit lényege nem lesz érdekes. Legfeljebb a hitből fakadó tettek közül némelyik – melyeket hasznosnak ítél. Így

volt ez mindig, amikor az egészségügyet vagy az oktatást, illetve egyéb tevékenységet akartak úgy elvárni az egyháztól, hogy közben a hitére nem figyeltek. Ezek a cselekedetek, ha keresztény módon végezzük őket, hitből fakadnak. Ez adja a sajátos arculatokat. Számunkra, akármilyen is az elvárás, a belső erőforrás csak a hit lehet, hiszen ez az a többlet, amit nyújtani tudunk.

Ennek hiányában szakképzett emberek megfelelő díjazás ellenében bármikor tudnak foglalkozni ilyen kérdésekkel vagy dolgozni ezekben a szektorokban. Ám amikor tőlünk várják ezt, (akár civil társadalmi szinten, vagy nem hívők oldaláról) akkor ott van a lelkük mélyén, hogy hátha ők jobban fogják csinálni. Ez a plusz, ez a különbség biztosan a hitünkből kell, hogy fakadjon.

A napjainkban divatos környezetvédelemmel kapcsolatban hasonló a helyzet: Átfogó, egyetemes viszonyítási alap híján lehetnek pillanatnyi érdekek, amelyek mindig csak egy bizonyos csoportnak fognak kedvezni, de ebből átfogó környezetvédelem nem lesz. Nem véletlen, hogy a katolikus társadalmi tanítás mindig a teremtés védelméről beszél, hiszen ez adja a kozmosznak is az értékét: a teremtő Istennel való kapcsolat. Istennek terve van a világgal, és ennek a tervnek kell megfelelnünk nekünk, embereknek is, akik értelemmel és szabad akaratral megáldva tudatosan is együtt tudunk vele működni. Ezek a kérdések megint csak hitünk lényeges pontjaira irányítják figyelmünket.

Fontos kérdés – és a püspökök ezt is megvitatták a Szentatyával –, hogy az európai népek közössége hogyan tud a kereszténység fényében nagyobb és jobb egységre jutni egymással. A Tanács nemcsak az Európai Unióhoz tartozó országoknak a püspökeit képviseli, hanem a távolabbiakat is, tehát Oroszország és Törökország is a tagjai között található. Nagyon fontos dolognak minősítették a résztvevők azt, hogy az egyes népek kultúráját, nyelvét, zsenialitását, történelmi tapasztalatát a kereszténység nem eltörölte, hanem megnesemesítette, hozzásegítette a fejlődéshez.

Tehát Európa az a földrész, ahol valódi nemzetek élnek egymás mellett, de nemcsak egymás mellett, hanem kiengesztelődött, baráti viszonyban kell, hogy együtt éljenek. Hiszen vannak közös alapjaink és közös értékeink. Ebben a kereszténység nagyon nagy erőt jelenthet: a közös értékek forrását éppen a keresztény hagyomány jelenti.

Bár a Püspökkari konferencián nem járt, Bójte Csaba atya szavai szépen egészítik ki a nemes és nagyívű gondolatokat, melyeket akár napjaink nagy problémájára, a migrációra is vonatkoztathatunk: „Ha az ember az evangéliumra, Istenre figyel, és nem okoskodni próbál: egy-egy döntés nem nagy teher. Jézus Krisztus irányt mutatott, eljött a földre és meghívta az ő országába az egész emberiséget. Vagyis nagylelkűen befogad, integrálja. Az viszont biztos, hogy Jézus sem nyakló nélkül enged be mindenkit a Mennyek országába. Nem elég csak mondogatni, hogy »uram, uram«, hanem tenni is kell érte.”

Tegyünk tehát!

Tibély András

Egy szerzetes nővér és az irgalmasság

Katalin nővér! – mint a Tisztító tűzben Szenvédő Lelkeket Segítő Nővérek Kongregációjának tagja – én már évek óta részese lehetek életednek, de most szeretnék megismertetni a közösségünkkel is. Milyen szálak kötnek a Plébániánkhoz?

Több mint tíz éve, hogy Mihály atya ide került plébánosként, előtte az óbudai Kövi Szűz Mária Plébánián tevékenykedett, ahonnan a családom származik, és ahol én már akkor tagja voltam az Egyháztanácsnak. Szerzetesi életem negyven éve, huszonöt évesen indult. Örökfogadalmamat követően (1985) főállásban dolgoztam azon a plébánián. Ott akkor a Karitászt vezetése és a különböző korosztályú gyermekek hitoktatása volt a feladatomban. Mint szerzetes hosszú éveket töltöttem misszióban, és hazatérésem óta képzettségemnek megfelelően különböző feladatokat látok el.

Több alkalommal nálunk is tartottál programokat különböző korosztályoknak más-más tárgykörben. Mi az, amit szívesen teszel?

Jelenleg már több mint tíz éve a fő tevékenységi területem a gyász-pasztoráció. A gyászolókkal való foglalatosságom a városmisszió évében (2007) vált nyitottá, és azóta itt ebben a templomban tartjuk minden év szeptemberében a „gyászolóknak miséjét”, ahová egész Budapest területéről, sőt még vidékről is jönnek hívek, hogy ne csak elhunytjaikért imádkozzanak, hanem saját maguk számára is erőt kérjenek a veszteség elviseléséhez.

A másik, nagyobb működési területem a különböző lelki programok szervezése és megtartása. Ide sorolhatom a hathetes „hétköznapi lelki gyakorlatát”, amit két alkalommal is tartottam itt az Egyházközségben. A plébánián lelki napokon választott vagy aktuális témában az elmélkedéseket vezetem; a szentségfelvételre készülő gyermekeknek, fiataloknak, ill. szüleiknek felkészítő tartásában segítettem. A kisiskolások, gimnazisták nagybőjti lelki napjainak programját szintén nagyon szívesen vállalom. De valójában bármi segítségnyújtásra készen állok, ha egyéb rendi feladatom engedi. Szeretnék hű lenni rendi nevünkhöz, ahogy mondák is néha: „segítő nővér, hát segítsen!”

Az utóbbi években különösen nagyobb ünnepeken gyakran látunk, amint egy tolószékben ülő időst hozol a szentmisére, sétálsz vele a környéken. Mondanál róla néhány szót?

Természetesen szívesen! Gabi nővér a rendtársam, és már több mint öt éve itt, a szomszéd Farkas Edit Szeretetotthon lakója. Mivel az otthon a Plébánia területéhez tartozik, én pedig a megbízott felelőse vagyok Gabi nővérnek, így egy kicsit

idetartozóbbnak érzem magamat. Elengedhetetlennek tartom, hogy segítsek néki teljes életet élni megromlott egészségi állapota ellenére is!

Már javában benne járunk az Irgalmasság szentévében, és Te negyven éve, mint szerzetes élsz a világban. Mit jelent néked az a szó: IRGALMASSÁG?

Akkor most itt az alkalom, hogy elmondhassam, milyen gondviselésnek élem meg, hogy pont ebben az évben ünnepli rendünk az alapításának 160. évfordulóját.

Alapítónőnket, Gondviselésről nevezett Boldog Máriát, 1853-ban arra indítja a Lélek, hogy egy imatársulatot hozzon létre, akik a tisztító tűzben szenvedő lelkekért imádkoznak. Röviddel ezután pedig erre a szándéokra egy társaság megalapításának gondolata merült fel benne. Ennek megfelelően cselekszik és 1865-ben minden feltétel adott, hogy megalapítsa a rendet, elkezdődjön az élet:

Ima és szolgálat „a tisztító tűz mélyétől, a föld végső határáig”, Loyolai szent Ignác szellemiségében, a legrászorultabbakért. Nem más ez, mint az ***irgalmasság lelki cselekedeteiből az élőkért és holtakért imádkozni!***

Évek óta egyik rendi küldetésem a magyarországi imacsoport – ahogy nálunk nevezzük: a Segítő Nővér Család Társainak – kísérése, kapcsolattartása a renddel.

Ez az imaközösség már az 1930-as évek óta létezik Magyarországon, és a rendszerváltás után szinte azonnal újraindult. Már több mint száz tagunk van, és nagy örömünkre ez a szám most a Szentévhez kapcsolódó programok és nyitás következtében folyamatosan gyarapszik. Nagyon fontosnak tartom, hogy tudatosítsuk az emberekben: ***az IRGALMASSÁG ÉVE nem egy akció***, ami majd elmúlik és jön a következő, ***hanem életforma*** – egy lehetőség az eddigi talán elfeledett, elmulasztott keresztényi kötelességünkhöz visszatalálni. Megkeresni és megélni az irgalmasságnak azt a formáját és lehetőségét, amit nekem/nekünk személyesen kell megtennem. Be kell gyakorolnom, hisz’ egy életen át kell hűségeselem maradnom benne. Ebben szeretnénk mindenki segítségére lenni: aki úgy érzi, egyedül nem megy, de közösségben, közösen nagyobb esély van rá!

Sok évvel ezelőtt engem is ez a lelkiség ragadott meg köztetek, és elköteleződtem. Hogyan lehet kapcsolódni ehhez az imatársulathoz most, ha valakit magával ragadott vallomásod, biztatásod?

Bárkinek lehetősége van – korra és nemre való megkülönböztetés nélkül –, módja van csatlakozni, aki vállalja, hogy a tisztulás útján járókat segíti imáival, áldozatvállalásaival, a napi feladatainak ellátása mellett egyénileg otthon, vagy közösségi formát választva: havi találkozást, évi lelkigyakorlat. Az imaközösség évente egy alkalommal vesz részt közös szentmisén. A lelki közösséget szolgálja még az évente négy alkalommal a tagok részére megküldött „Körlevél”.

Katalin nővér! – köszönöm, hogy mindezt megosztottad velünk!

Isten segítsen tovább áldozatos munkádban!

Végvári Ágota

Kapcsolatfelvétel: Tegzes Katalin s.a.; tegzesk@hotmail.com; mob: 30/4 629272

Üdvözlégység Úrnőnk, irgalmasságnak Aszonya!

Pünkösdi zarándoklat Csíksomlyóra 2016 május 12-17.

Krisztinából indultunk nyolcan hajnali 5 órakor, hogy emberi időben érkezzünk a Szent István házba, ahol már Balázs Zsókaék vártak minket. Gyönyörű időben utaztunk. Az örvendetes rózsafüzért még a határ előtt elimádkoztuk.

Nagyváradon megnéztük a székesegyházat, ahol egy énekkar rövid hangversenyt adott. Így a mi énekünk elmaradt.

A sok várakozás miatt este meglehetősen későn érkeztünk P Bőjte Csaba kollégiumába Somlyóra.

A szomszéd szobában a bősiek szálltak meg idén is. Angelika, aki az őszi zarándoklat alkalmával a krisztinaiakat vezette Bősön, családijával jött.

A kápolnában elimádkoztuk az esti zsolozsmát.

Mivel este későn érkeztünk, csak a reggeli misén tudunk beköszönni a Szűzanyához.

Délelőtt először a csíkrákosi templomot néztük meg. 1764-ben a határőrség felállítása ellen szervezkedő székelyek vezetője Zöld Péter (akkor madéfalvi pap), a madéfalvi vérengzés, börtön és abból való szökés, majd emigráció után itt lett plébános.

A templom többször lett átépítve és ezáltal a román, gót, barokk stílus jegyei megtalálhatók. A tornya kívülről különlegesen, figurálisan van festve. Szépen restaurálták.

Következő állomás Karcfalva erődtemploma. 4-6 m magas falakon lőrések, fedett gyilkjáró. A templom falai mentén kívül-belül kavicságy a vizesedés ellen. Az együttes gyönyörűen restaurálva. A szentély gótikus. Baloldalán szentségtartó a falban, és az egyik cikkelyben XVI. sz. eleji golgota freskó. A freskó aljába bevágva a reneszánsz sekrestye ajtókeret. A hajó elülső részén keresztelőkút. Az 1700-as évek végén Batthyány Ignác erdélyi püspök idejében barokk stílusban átépítették a hajót.

Délután a Mikó-várban megnéztük a Csontváry kiállítást. Nagyszerű volt.

Szombaton hajnali öt órától 6-8 pap gyóntatott a gyóntató kertben, a templom előtt. A gyónók hosszú sorairól eszembe jutott Liska atya, aki első péntekelőtti csütörtök késő délután lejött a várból a krisztinai fiúkhoz. A szószék mellett a Szent József szobor lábánál gyóntatott, és a krisztinai csibészek az oldalsó kijáratig (most éppen az Irgalmasság kápolnája) sorakoztak. 8 óra körül, habár a tisztulni vágyók nem fogytak, a gyóntatás abbamaradt, hogy aztán újult erővel a nyeregben is folytatódjon.

A székely papok fáradhatatlanul osztották a lelki fürdőhöz az Úr szappánát. Közben a szentmisére való lelki felkészülésről (aki igénybe akarta venni) közös imádkozással, énekléssel a ferencesek és az előénekesek gondoskodtak, a hívek egyre többen lettek és egyre jobban bekapcsolódtak.

Vasárnap reggeli mise után a keresztalják búcsúzása volt a templomkertben. Búcsús zászlóikat, keresztjeiket meghajtva a Somlyói Szűzanya felé elindultak egymás után, énekelve a városon végig. A pogyász szekerek később csatlakoztak hozzájuk.

Délelőtt a Madarasi Hargitára mentünk. A vacak makadám úton Laci szokott módon csodát tett. Fent a sűrű ködben énekel fohászokdtunk Boldogasszony anyánkhoz.

Következő állomásunk Székelyderzs. 2011-óta mindig programban volt. Most végre sikerült. Huszka József által 1887-ben feltárt freskókkal egy unitárius erődtemplom. Egy gyöngyszem.

Derzsi Szent László faluja
Hétszáz éves várkastélya
Benne híres templomtornya,
Öt bástyában lóg szalonna.
Ezt jól tudják a cigányok,
Kerülgetik a bástyákat.

Frissen restaurált fedett bástyafalak, lőrésekkel, szuroköntő lyukakkal. A fedél alatt hombárládák. A tornyokban szalonna-füstölt hús szegek, természetesen használatban. Heti vételezés a gazdának. A templomot még kívülről renoválják, de belül már kész. A komplett Szent László legenda, Pál-fordulás, Szent Mihály arkangyal, püspök szentek freskói a XV.sz. legelejéről láthatók, nagyon jó állapotban. Egyébként egy csodaszép gót templom, hálóboltozattal.

Hétfőn kimondottan rossz időben Gyergyószentmiklóson, a Világosító Szent Gergely örmény templomot ismertük meg, Ali bácsi előadásában, aki a legmagasabb hangszerezen is játszik.

Majd Gyilkos tó, Békás szoros, és a gyimesi határhoz mentünk esőben. Persze aki Fagyos szentek napjiban kel útra, akkor csodálkozzon, ha jó idő van.

Kedden a Szent Antal nagykilenced állomása volt. Reggeli misén a kegytemplom tele, 400-500 hívő.

A parkolóban csak 5-6 magyar rendszám volt, a többi helybeli.

Búcsúzás Zsókától, a Szent István háztól, ami idén is bővült egy kis teaházzal, Zsóka férje Attila keze munkáját dicséri.

Búcsúzás a Somlyói Szűzanyától, ahol rózsafüzér ájtatosságot tartottak telt ház mellett.

Be az autóba.

Bűnösöknek kegyes szószólója...

Vigyázz reánk édes Anyánk...

Angyaloknak királyné asszonya...

Engem utolért a falánk zarándokok sorsa, forradalom dúlt a gyomromban, de jól megérkeztünk.

Sárfalvy György

Ha vége a 9-esnek, valami elkezdődik

Zsinati célkitűzéseink között szerepel az, hogy jó lenne, ha minél több közösség alakulna a plébániánkon. Mivel ez csak úgy lehetséges, ha megismerjük egymást, megszületett a vasárnap kilenc órai szentmise utáni agapé gondolata. (Az „agapé” görög eredetű szó, jelentése *vendégség*, szeretet, méghozzá a legmagasabb rendű, az *önfeláldozó* szeretet. Az őskeresztények rendszeresen összegyűltek ilyen szeretetlakomára az Eucharisztia ünneplése előtt vagy után, ahol a tehetősebbek biztosították a kötetlen együttléthez az ennivalót.)

Április elejére felállt egy lelkes kis csapat, akikkel összeültünk, átímadkoztuk és kitaláltuk a kereteket. Az agapé színhelyének a sekrestye előtti területet neveztük ki. A gimnáziumtól megkaptuk egy közeli helyiség egyik részét pakolás, tárolás céljából. Köszönet érte Nyáry Zsigmond igazgató úrnak és az Öregdiákoknak!

Az agapé most a tanév vége előtt négy alkalommal valósult meg. A szentmiséről hazaindulókat a nagykapunál is próbáltuk hívni, többen örömmel csatlakoztak. Az étkezés kezdetével mindig megvártuk Bence atyát, és „a nap legkedvesebb imáját” elmondva láttunk hozzá a terített asztalokhoz. Szerencsére a kihelyezett jelentkezési lapon mindig többen is feliratkoztak, így soha nem szűkölködtünk süteményben. (Volt olyan is, aki mind a négyszer hozott valamit!) Aki vitaminra vágyott, talált az asztalon zöldséget, gyümölcsöt, egy kis edényben pedig lelki táplálék – szentírási idézetek – várta az arra éhezőket. A szervezők közül ketten elkötelezett teremtésvédők vagyunk, ezért igyekeztünk a keletkező hulladékot a minimálisra csökkenteni. Ennek szellemében vásároltunk cserélhető szódáspalackokat, nem eldobható, színes műanyagpoharakat.

Nagyon jó volt látni, ahogy Mihály atya és Bence atya is odajött közénk, egyre többet tudtunk velük is beszélgetni. Sokan olyanok is megálltak egy kicsit, akiket csak a padban láttunk eddig, lehetőleg pár szót váltani, megkérdezni egymás nevét, örülni egymásnak, közös ismerősöket keresni. Úgy tűnik, bevált az ötlet! Lassan megalapozódik a közösségszervező munkacsoportnak a lehetőség, hogy tudjuk egymást hívni, összeállni egy-egy közösségbe, ahol még mélyebben megélhetjük a hitünket. Kérjük a Szentlelket ennek megvalósulásában!

A szeptemberben újrainduló agapé szervezésébe szeretnénk majd bevonni egyre több hívőt és családot a plébániáról, hogy minél többen megtapasztalhassuk, mekkora öröm szeretetből egymást vendégül látni.

A felolvasásról

A tavaly lezárult plébániai zsinatolás összegzésekor a résztvevők a számos beérkezett javaslatból kiemelték hármat, amit mindannyian nagyon fontosnak és mielőbb megvalósítandónak találtak. Ezek közül kettőhöz szólnék hozzá, amelyek személyesen is érintenek, mert mindkettőhöz néhány évtizedes gyakorlat fűz.

Nevezetesen:

„141. A szentírási szövegek jobb minőségű felolvasásáért és a sekrestyében szolgálatot teljesítők tehermentesítésére javasoljuk egy lektori hálózat kiépítését.”

„152. Meg kell oldani a visszhangmentes, tiszta, kellően erős hangú hangosítást a templomban...”

Ez a két dolog nagyon összefügg egymással. A második (a hangosítás) az első segítségével létesült, de ha nincs az első (jobb minőségű felolvasás), a másodiknak sincs sok értelme. Viszont mindkét feltétel együttes teljesülése már-már az ideális állapot megvalósulása lehetne.

Először vegyük a felolvasás témakörét. A szentmise két fő részéből az első a tanító rész. Tartalmát tekintve ez mindig más. Jelentős része szentírási szövegek felolvasásából-hallgatásából áll. Ezért is fontos, hogy ami akkor és ott elhangzik az akkor és ott hallható és érthető legyen. Korábban a nagyobb ministránsok feladata volt a felolvasás, amit többnyire hiba nélkül megoldottak. Lehetőségük volt a próbákon és a hosszú évek szolgálati folyamán nagy gyakorlatot szerezniük benne. Ma már más elvek mentén történik a felolvasók kiválasztása. A tapasztalat azt mutatja, nem biztos, hogy ez minden szempontból javára vált a felolvasás ügyének.

Kis hazánkban a múlt században felszámolták az analfabetizmust, ebből következik, hogy mindenki, aki az általános iskola második osztályát abszolválta, elméletileg kiképzést kapott hangos felolvasásra. Bárkiből lehet felolvasó, de egy sajátos akusztikai környezetben, mint a templom, ráadásul nagy hallgatóság előtt nem könnyen megvalósítható feladat. Ahhoz, hogy jó felolvasó lehessen valakiből, ismételjünk át néhány alapvető feltételt, „viselkedési” szabályt:

1. Artikuláljon (jól), hogy értsék, amit mond!
2. Hangsúlyozzon (jól), hogy azt is értsék, amit mondani akar!
3. Mindezt tegye olyan tempóval és hangerővel, hogy elérjen a hallgatókig!
(Ez utóbbira még visszatérek a hangosításról szóló fejezetben.)

E három feltétel elengedhetetlen. Mindezek mellett, ha valakinek kellemes hangja, jó orgánuma van, előadói vénával rendelkezik, az csak fokozza az élményt.

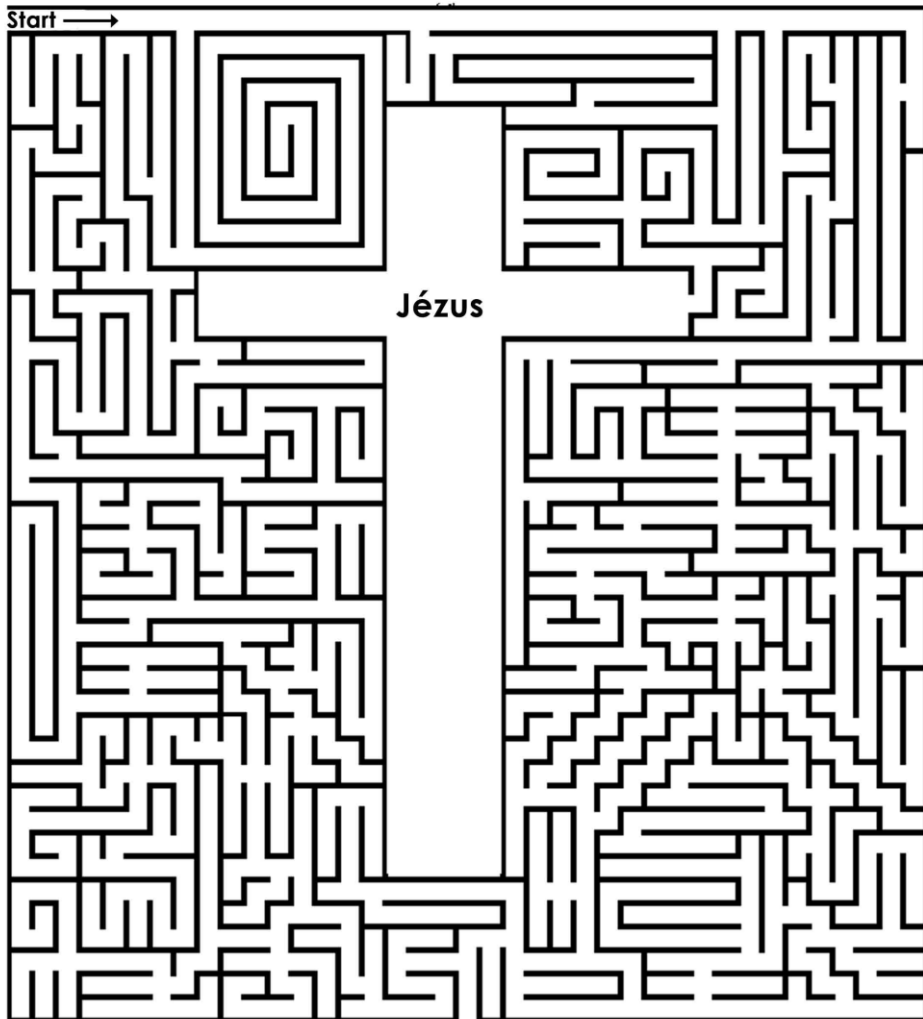
Bátorítom a javaslattevőket, hogy szerveződjön a „lektori hálózat”! Biztosítsuk általa, hogy minden szentmisén legyen felolvasó, aki maradéktalanul el tudja látni feladatát. Buzdítok mindenkit, aki úgy érzi, e három fenti feltételnek eleget téve szívesen részt venne a működésében, jelentkezzen szolgálatra! Magam részéről most jelentkezem, hogy a következő jelentkező ne érezze egyedül magát.

A téma folytatódik a hangosítással a következő lapszámban.

Nyíri-Szabó Attila

Rejtvény

A nyári szünetben is ezen az úton járjunk!

Nyugdíjas séta

Márciusban egy különleges tárlatvezetésre készültünk, a Nemzeti Galéria középkori gótikus szárnyasoltárok és táblaképek kiállítására. Lakatos József restaurátor fafaragó művész vállalta a vezetést, aki az oltárok, képek, szobrok bemutatása mellett szoltárokkal, versekkel fűszerezi a láttnivalókat. Ő a galéria munkatársa, ezért a vezetés nem volt „hivatalos”, így nem kellett 8-10 ezer forintot fizetni érte. Ezért a szokásos délelőtti sétánk délutánra tevődött át a tárlatvezető kérésére, aki beteg családtagja ápolása miatt csak délután tudott rendelkezésünkre állni. Így adódott, hogy mivel a galéria fogadás miatt kivételesen 4 órakor zár, amiről nem értesültünk előre, be sem akartak engedni 3 órakor, végül „vendég” megjelöléssel sikerült bejutnunk. Így csak futólag érinthettük a csodálatos láttnivalókat, főleg a – szepességi, toporci, jánosréti, kassai – templomaink gazdag anyagát. A gótikus hajlékonysággal, finomsággal ábrázolt, balján a Kisjézust tartó Madonna szobrok vezették be a kiállítást. Majd festmények, például a Mária gravida és szárnyasoltár-részletek következtek. A szárnyasoltárokon általában középen szoboralkotások láthatók, amelyeket kétoldalt öveznek hétköznapi és ünnepi oldalakkal a festmények. Különösen épen maradt a jánosréti Szent Miklós oltár, valamint Krisztus életét a fogantatástól a Passióig követő, felül a 12 apostol képével díszített oltár.

Áprilisban a Várkert Bazár Testőrpalotájában Koszta József festőművész kiállítására látogattunk el. Rendkívül érdekes és részletes tárlatvezetéssel egy fiatal ember ismertette Koszta József munkásságát. A magas hegyek között fekvő, Brassóból származó festőművész az alföldi síkságon találta meg saját művészi érdeklődését, stílusát. Az Alföld színeit kereste különböző éghajlati körülmények között. Az Alföldön munkálkodó embereket ábrázolta csodálatos beleérző képességgel. Külön fejezetet jelentettek az ún. Annuska-képek, amelyeken feleségét és magyar parasztlányokat festette meg szeretetteljesen. Igazi magyar festő volt, a magyar életet ábrázolta úgy, ahogyan talán senki más. Ezt a szép kiállítás látogatást Perémy Gábor szervezte.

Májusban a pütkösi készület ötödik napján a remetekertvárosi Szentlélek templomot látogattuk meg. Papp Lajos dr. plébános úr fogadott bennünket szép, Szentlélekhez szóló imával. Mi is elmondtuk vele egy Szentlélek litániát, majd bemutatta templomát. 1937-ben kezdődött az építkezés Kismarty-Lechner János építész tervei alapján. Bozsik Pál, az Egri Főegyházmegye nyugdíjas papja szervezte az építkezést. 1942-ben szentelte fel Shvoy Lajos székesfehérvári püspök, hiszen akkor még a Székesfehérvári Egyházmegyéhez tartozott. A templomigazgatásból 1955-ben emelték plébániai rangra. Sajnos Bozsik Pál ezt nem érthette meg, a váci börtönben halt meg 1953-ban. 1993-tól került át az Esztergom-budapesti Főegyházmegyéhez. A szentélybe lépcső vezet fel. Az oltásfreskó Pogány Géza alkotása, a Szentlélek eljövételét ábrázolja, de nemcsak az apostolokra, hanem az egész földre kiterjedően folyamatosan hullajtja ajándékait, vigaszát, erejét. Zöld márvány a főoltár, aranyozott tabernákulummal. Baloldalt zöld márvány szószék, jobb oldalt Lisieux-i Szent Teréz carrarai márvány szobra. A főhajó 6-6 pillérén Vida Zoltán által faragott műkö szobrok: baloldalon Szent Pált és öt rendalapító szentet látunk, jobboldalon Szent Pétert és öt női szentet. A főhajó üvegablakai a Szentlélek ajándékait ábrázolják, Johann Hugó alkotásai. Baloldalon látható Molnár C. Pál szárnyasoltára: Jelenetek Szent Pál életéből. A mellékkápolnában vörös márvány oltárok állnak; baloldalt Szent Margit szárnyasoltár, R. Szörédy Ilona műve. Jobboldalon Feszty Masa: Magyarok Nagyasszonya oltára. Itt van a keresztlő-medence

is. Innen nyílik a nagyobb méretű Szent József kápolna, ahol színes üvegablakok Szent József életének jeleneteit ábrázolják. Ugyancsak Vida Zoltán faragta a keresztúti stációkat, és az ő alkotása Szent Pio atya szobra, amely alá becsúsztatott cédulán a kért kívánságok a hiedelem szerint teljesülnek. Az egész templom alatt kripta helyezkedik el. Itt ravatalozó helyiség található, oltárral. A koporsó-fülkékét fehér márványtáblák fedik. Itt van eltemetve Kindelmanné Erzsébet asszony és férje. Messze földről, Dél-Amerikából zárandokolnak ide a Szereteláng hívők. Itt vannak eltemetve az országunkban elhunyt lengyel testvéreink, hiszen „Itt imádkoztak a lengyelek a magyarokért és saját hazájukért 1942-ben”, amint a szenteltvíztartó felirata hirdeti. A templom domboldalon épült, széles lépcsősor vezet fel a bejárati teraszra. Messziről feltűnő, impozáns látvány.

Varga Istvánné Sári

Házunktája

Az előző napok viharos, felhőszakadásos órái után jól esik nézni és élvezni a ragyogó napsütést, ami félreérthetetlenül jelzi: jön a nyár, szünidő, a pihenés és nyaralás időszaka. Igen, ez lenne az élet normális rendje. Sokunkban mégis van egy kis szorongás és félsz: vajon meddig tart ez a nyugalom, békesség? Hallgatva a híreket, s reálsan végiggondolva helyzetünket és lehetőségeinket megfogalmazhatjuk: nem biztos, hogy nagyon sokáig. Amit mi tehetünk: imádkozzunk szüntelenül. Főleg azokért, akiknek van lehetőségük tenni is azért, hogy nehezen megszerzett békénket ne dűlja fel idegen érdekeket szolgáló békétlenség. Már szinte nincs nap, hogy ne lenne híradás robbantásról, merényletről. Mennyi ártatlan életet oltanak ki nap mint nap! Már azt sem mondhatjuk, hogy valahol messze, távol tőlünk, hiszen az ügy szempontjából egyáltalán nem számítanak a kilométerek. Rettenetes, mire képes az ember, ha elveszti a hitét.

Biztosan nem dolga ennek a rovatnak, hogy mindezt elemezze és a következményeket taglalja, de annyit feltétlenül le kell írnom: bizony nyáron is van dolgunk. Sőt ilyenkor van igazán alkalmunk hatni gyermekeinkre, unokáinkra. Többet vannak együtt a családok (szerencsés esetben), mint év közben, így több lehetőségünk van hosszabb, mélyebb beszélgetésekre, vagy olyan programok szervezésére, amik épülésükre szolgálnak. Egy művelt, sokoldalúan képzett embert nem lehet manipulálni. Ennek alapjait nem lehet elég korán lerakni, s bizony később folyamatosan erősítenünk kell. Ebben a feladatban ne várjunk az iskolára, tudásanyagot még tud a fejekbe töltögetni, de igazi széles műveltséget már nem. Hát ebben nincs helye a nyári szünetnek, sőt a nyugdíjasság sem mentség. Csak az arányokat kell jól eltalálni, mert különben más is úgy járhat, mint én a múlt vasárnap. Délután játék közben 7 éves Ádám unokám kérdezett valamit – de tényleg valami egyszerű dolgot – már vettem a levegőt a mondandómhoz, mikor Ádám a következőket mondta: „de Ági mama, most röviden, mert te mindent úgy, de úgy elmagyarázol...” hát igen, valóban figyelni kell az adagolásra.

S ha már a pedagógiánál tartunk; pár nap múlva bővül egyházközségünk díjazottjainak köre. Lapunk megjelenésekor már hivatalos lesz, most még csak Mihály atya súgta meg: június 10-én a Főpolgármesteri Hivatalban veheti át Varga Antal, kerületünk alpolgármestere, a Szent Gellért iskola nyugalmazott igazgatója a „Bárczy István” díjat. Tulajdonképpen ez egy pedagógiai elismerés. Bárczy István a XX. sz. elején Budapest polgármestere, majd főpolgármestere volt. Nagyon sokat tett a közművelődés modernizálásáért. A róla elnevezett díjat 2009-ben alapították, s 2010 óta adományozzák

azoknak a tanároknak, akik hosszú éveken át kiemelkedő teljesítménnyel járulnak a jövő generációjának neveléséhez. Szeretettel gratulálunk!

Maradjunk még egy kicsit az oktatásnál. Szeretném megosztani olvasóinkkal egy Krisztinás anyuka kedves ötletét, aki egy rövid kis videót tett föl a napokban a Facebookra. Kisfia zeneiskolai szereplésének felvétele volt, pár szóban megköszönte a Zeneiskola tanárainak felkészítő munkáját. Köszönjük a gesztust kedves Csilla! A fiatalember meg sok örömet leljen még a zenében, ezzel a csodálatos hangszerrel! Természetesen a csellóról van szó... Ugyanezen a hangszeren jutott be a Virtuózok középöntőjébe egy sokak számára ismerősnek tűnhető fiatalember: Bánkői Bence, igaz, pár éve még csak fele ekkora volt. Több karácsonyi hangversenyen játszott a Cserkészpincében. A vele készült riportban szeretettel említette meg kerületünk zeneiskoláját, a Farkas Ferenc zeneiskolát. Nagyon jó volt hallgatni, látni ezt a remek műsort. Jó érzés újra és újra megállapítani: sok tehetséges, szorgalmas, értékes fiatalunk van. Én úgy gondolom, hogy ezúttal mindenki nyert: a fiatalok tudást, versenytapasztalatot, mi pedig tartalmas szórakozást s örömet. Nem utolsó sorban például mutatnak gyermekeinknek, unokáinknak, talán nagyobb kedvvel látnak neki a hangszeres játék „hétköznapijainak”, a gyakorlásnak.

A Krisztinavárosi Esték sorozatnak két remek előadását hallhattuk az elmúlt hetekben. Ápr. 18-án Dr. Hidvégi Máté biokémikus, rákkutató, címzetes egyetemi tanár, az Avemar feltalálójaként közismert tudós értekezését hallgathattuk „Istenhit és tudomány” címmel. Igazán sajnálom, hogy nem lehettem jelen, hiszen rengeteget hallottam róla és munkásságáról. Semmi nem pótolja a személyes benyomást, mégis szeretnék ajánlani egy cikket. Az index.hu-n található a riport, melyet Szegváry Katalin készített a tudóssal. Május 30-án volt vendégünk Dr. Saly Noémi, múzeológus, helytörténész. Előadásának címe: Mesék a régi Krisztináról. Saly Noémi tud mesélni! Először a TV-ben láttam-hallottam, Budapest régi híres kávéházairól beszélt rendkívül színesen. A Vendéglátóipari Múzeum igazgatójaként nagyon sokat tud erről az izgalmas-mozgalmas világról. S rengeteget tud a Krisztinavárosról is, hiszen a régi Tabán, s ez a városrész az egyik kedvenc kutatási területe. Annyi mesélnivalója volt, hogy a feléig sem ért, s elfogyott az idő. Azzal az ígérettel zárta az estet, hogy innét folytatjuk... szeretettel várjuk!

H.Végvári Ágota

Gólyahírek

Helyesbítve múltkori hírünket: György-Farkas Anna és Jeszenkovits Ádám már negyedik gyermeküknek örülhetnek, két fiuk és egy kislányuk után megérkezett Benedek, a harmadik "B-betűs" fiú.

Aktív scolas-egyházzenész barátunknak, Lak Ferencnek és Zsuzsinak megszületett első gyermeke, Lak Pál Imre április 13-án délután. Az első fáradtságon már ők is túl vannak, mindenki jól van.

A 9 órai mise "baba szektorából" ismerős Jakab-Bozsaky Anikónak és Jakab Csongornak 2 éves Eszter lányuk után fiuk született: Jakab András, május 13-án. A komatálás testvérek már aktívan segídeknek, köszönet érte.

Nyíri-Szabó Eszter

Szerkesztőségünk címe: H. Végvári Ágota
1016 Budapest Mészáros u. 12. Tel: 375-1622

HÍVOGATÓ

Július

1. péntek elsöpéntek, reggel is lesz szentmise
3. vasárnap országos gyűjtés „Péter-fillérek”
5. kedd **Irgalmasság éve:** Előadás az esti szentmise után Walter Kasper bíboros az „Irgalmasság” című könyvéről.
Tartja: Török Csaba atya
10. vasárnap $\frac{1}{2}$ 12 órai szentmise: Gyimóthy plébános atya halálának 35. évfordulóján.
12. kedd este $\frac{1}{2}$ 7 órai szentmise: Várhegyi plébános atya halálának 7. évfordulóján.
14. csütörtök de. nyugdíjasok sétája

Augusztus

5. elsöpéntek Búcsúnk napján – egész-napos szentségimádás reggel 8 órakor szentmise, utána szentségkitétel
Este (kivételesen) $\frac{1}{4}$ **8 órakor** esperes kerületünk búcsúi szentmiséje
7. vasárnap Templom-búcsúnk nyilvános ünnepe
11. csütörtök de. nyugdíjasok sétája
12. péntek **Irgalmasság éve:** este 6 órakor irgalmasság rózsafüzére
15. hétfő **Nagyboldogasszony kötelező ünnepe**
Rendkívüli miserend: 7, 9 és 18.30
20. szombat **Szent István király ünnepe**
Rendkívüli miserend: 9, 11.30 és 18.30

Szeptember

2. péntek elsöpéntek, reggel is lesz szentmise
4. vasárnap 9 órai szentmisén **Veni Sancte**
életbe lép a tanév alatti miserend
5. hétfő de. nyugdíjasok sétája
8. csütörtök Lecsóparti a plébánia kertjében
10. szombat **Irgalmasság éve:** őszi zarándoklat
24. szombat